

Září

JEDNOTA DUŠE A TĚLA

Mt 10,26-33

- výraz „duše“
- nesmrtelnost duše
- srdce „hlubina bytí“ KKC 362 – 368

Kulturně vzdělaný, vlastenecky smýšlející a zároveň s církví velmi hluboce spojený kněz František Sušil věnoval mimořádně plodnou pozornost českým a moravským lidovým písním, které soustředil do bohaté sbírky. Jedna z těchto písní získala širokou oblibu. Žertovným způsobem zachycuje hádku duše s tělem. Duše svádí na tělo nejrůznější nepravosti, ale to se brání a hájí se tím, že usvědčuje duši ze spoluúčasti ve všech špatnostech. Duše se však vmlouvá, že tehdy nevládla sama sebou.

Komu v této písni dáme za pravdu? Budeme na straně duše nebo těla? Nebo dokonce přisoudíme vinu oběma pachatelům? Nebylo by možné vyvázat z hříchu jak duši tak i tělo a podle moderních teorií svést všechno na nějakou skrytou determinantu?

Musíme však nutně podlehnout tomuto modelu rozlišení na dva samostatné činitele, které nás vrhá do uvedených otázek nebo je to s duší a tělem jinak a potom tyto otázky ztrácejí smysl?

Některé výroky Písma, například i slova Kristova v dnešním evangeliu: „Nebojte se těch, kdo zabíjejí tělo – duši zabít nemohou“ (Mt 10,27), mohou vyvolávat zdání bytostné duality člověka. Je však člověk opravdu – filosoficky řečeno esenciálně rozdvojený nebo dvojitý?

Jak si můžeme všimnout i ze své naprosto zřejmé zkušenosti určitá dvojitost v nás je, nikoliv však bytostná – esenciální, ale ve dvojitě zaměřením a projevech jediné lidské přirozenosti. „Jednota duše a těla je tak hluboká, že je třeba považovat duši za „formu“ těla; to znamená, že díky duchové duši je tělo, které je složené z hmoty, lidským a živým tělem; duch a hmota nejsou v člověku dvě sloučené přirozenosti, ale jejich spojení tvoří jednu jedinou přirozenost.“ KKC 365 Tento filosofický pohled na člověka je pomocí Božího zjevení rozvinut v učení církve následujícím způsobem: „Lidská osoba, stvořená k Božímu obrazu, je zároveň bytost tělesná i duchová. Biblické vyprávění vyjadřuje tuto skutečnost symbolickou řečí, když říká, že „Bůh vytvořil člověka, prach ze země, a vdechl mu v chrápník dech života. Tak se stal člověk živým tvorem“ (Gen 2,7). Celý člověk je tedy Bohem chytěn.“ KKC 362

Věřoucný i dobře formulovaný metafyzický výklad člověka si neodporují. „Výraz duše označuje v Písmu svatém často lidský život nebo celou lidskou osobu. Označuje však také to, co je v člověku nejnějnější, co má v něm největší cenu, to, v čem je člověk obzvláště Božím obrazem. „duše“ znamená duchový princip v člověku.“ KKC 363 Tělo pak nechápeme jako samostatný princip, který by duši konkuroval nebo se s ní „hádal“, jde však o duši oživovanou a duši podřízenou stránku lidské přirozenosti: „Tělo člověka se podílí na důstojnosti „Božího obrazu“, je to lidské tělo právě proto, že je ožíváno duchovou duší a že celá lidská osoba je určena stát se v Kristově těle chrámem Ducha svatého.“ KKC 364

Odpovědnost za mravní projevy není tedy vázána jenom na něco v člověku, na nějakou jeho součást nebo nějaký v celku zakomponovaný prvek, ale na celou lidskou osobu, naše já, které se rozhoduje jako jediný subjekt k životním aktivitám v tělesné i duchovní oblasti.

Pojetí člověka má pak nesmírný dosah vzhledem k otázce po nesmrtelnosti lidské duše. „Ta je bezprostředně stvořena Bohem – není tedy „zplodena“ rodiči – je nesmrtelná: nezaniká při smrti, ve chvíli

svého oddělení od těla, a znovu se spojí s tělem ve chvíli konečného vzkříšení.“KKC 366 Stvořitel je tedy tím, kdo dává podstatu člověka, rodiče s ním „spolupracují“ vytvářením podmínek pro vznik nového lidského života. Lidé však mohou také usmrtit tělo – tělesný organismus ve stavu pozemské existence, duši – lidskou osobu, duchový princip v člověku však zabít nemohou. Ten, který ji dal – stvořil, ji také zachovává v nepomíjivosti. Pekelnou záhubou duše i těla se nemyslí zánik lidské bytosti znicotněním, ale strastiplný životní úděl zavržených.

„Duchovní tradice církve mluví také o *srdci*, které v biblickém smyslu označuje onu „hlubinu bytí“, kde se člověk rozhoduje pro Boha nebo proti němu.“ KC 368

Jde o závažné rozlišení v pojetí člověka, kde srdce zdaleka neznamena pouhý cit, emotivní projev, i když zaměření k Bohu nebo proti němu může být doprovázeno i velmi silnými emocemi. Ona „hlubina bytí“ však určuje mravní projevy člověka, profiluje se buď ušlechtilým nebo zkaženým charakterem, což předpokládá činnost rozumu a svobodné vůle – rozumem poznané a svobodnou vůlí uskutečněné nebo zmařené mravní dobro.

Dobry Bůh nás dokonale zná. Stvořitel zná perfektně své dílo – „U vás však jsou spočítány i všechny vlasy na hlavě“, říká s jemným humorem Pán Ježíš. Abychom se i my co nejlépe vyznali v našem mravním i duchovním profilu, rostli v dokonalosti ke slávě Boží, potřebujeme vědět kdo vlastně jsme jako lidé, aby se třeba zbytečně „nehádala duše s tělem“.

P. Lohelius

Liturgický kalendář

3.	středa	Památka sv. Řehoře Velikého, papeže a učitele církve
5.	pátek	První pátek v měsíci
7.		23. neděle v mezidobí
8.	pondělí	Svátek Narození Panny Marie
9.	úterý	Sv. Petra Klavera, kněze
10.	středa	Bl. Karla Spinoly, kněze mučedníka
12.	pátek	Jména Panny Marie
13.	sobota	Památka sv. Jana Zlatoústého, biskupa a učitele církve
14.	neděle	Svátek Povýšení svatého kříže
15.	pondělí	Památka Panny Marie Bolestné
16.	úterý	Památka sv. Ludmily, mučednice
17.	středa	Sv. Kornélia, papeže, Cypriána, biskupa, mučedníků
19.	pátek	Sv. Januária, biskupa a mučedníka
20.	sobota	Památka sv. Ondřeje Kim Tae-gona, kněze, Pavla Chong Ha-sang a druhů, mučedníků
21.		25. neděle v mezidobí
23.	úterý	Památka sv. Pia z Pietrelciny, kněze
26.	pátek	Sv. Kosmy a Damiána, mučedníků
27.	sobota	Památka sv. Vincence z Paula, kněze
28.	neděle	Slavnost SV. VÁCLAVA, MUČEDNÍKA, hlavního patrona země - doporučený svátek
29.	pondělí	Svátek sv. Michaela, Gabriela a Rafaela, archandělů
30.	úterý	Památka sv. Jeronýma, kněze a učitele církve

Oznámení

- ✓ **Do konce září je možné přihlásit děti školního i předškolního věku na hodiny náboženské výchovy.** Po osobní domluvě s P. Loheliem bude od začátku října určena rozvrh hodin a rozdělení dětí do jednotlivých věkových kategorií.
- ✓ **Páteční setkávání zkušenějších farníků bude pokračovat v domečku u kostela Nejsvětější Trojice** počínaje pátkem 5. září 2008.
- ✓ **Biblické katecheze budou pokračovat** od soboty 4. října 2008.
- ✓ **Bohoslužby Na Klamovce v kostele Nanebevzetí Panny Marie** budou následovat po letní odmlce od 1. září, každé pondělí a úterý v 7.30 hod.

- ✓ **Výstav Nejsvětější svátosti oltární se koná od středy 17. září do pátku 19. září v kostele Nejsvětější Trojice** vždy od 16.30 do 17.30 hod. v návaznosti na slavení mše sv. Z tohoto důvodu se čtvrteční mše sv. 18. září v kostele sv. Jana Nep. nebude slavit.
- ✓ **Farní výprava na Lomec, Štēkeň a Písek se uskuteční v sobotu 20. září 2008.** Odjezd autobusem bude v 8.00 hod. od kostela sv. Jana Nepomuckého. Návrat se předpokládá v 19.00 hod. Je třeba se závazně přihlásit v sákristii.

Sv. Marko Križevčanin
Sv. Štěpán Pongrácz
Sv. Melchior Grodziecki
košičtí mučedníci – památka 7. září

Sv. Marko Križevčanin (též Križin, Crisini) se narodil r. 1588 v Chorvatsku ve šlechtické rodině. Studoval u Jezuitů ve Vídni a Štýrském Hradci, tam dosáhl doktorát filozofie. Dále studoval na universitě Gregoriana v Římě a tam byl vysvěcen na kněze. Dva roky působil v Chorvatsku v pastorační službě. Pak ho povolal ostráhomský arcibiskup Péter Pázmány, jezuita, aby řídil seminář v Trnavě. Byl jmenován ostráhomským kanovníkem. Arcibiskup i kapitula sídlili tehdy v Trnavě, protože Uhry byly okupovány Turky. Začátkem r. 1619 ho kapitula vyslala spravovat majetek bývalého kláštera v Krásné nad Hornádom v těsné blízkosti Košic.

Sv. Štěpán Pongrácz se narodil r. 1582 v šlechtické rodině v Sedmíhradsku. Po studiích v jezuitské koleji v Kluži vstoupil do noviciátu k jezuitům v Brně. Pak studoval filozofii v Praze a teologii ve Štýrském Hradci. Po vysvěcení na kněze byl prefektem a kazatelem v koleji ve slovenském Humenném. V r. 1619 byl povolán do Košic jako vojenský kaplan pro Maďary v císařském vojsku i jako kněz pro civilní maďarské věřící.

Sv. Melchior (Melichar) *Grodziecki* (též Grodecki) se narodil okolo r. 1584 v Těšíně v polské šlechtické rodině. Jeho strýc Jan byl olomouckým biskupem. Melchior studoval v jezuitské koleji ve Vídni, vstoupil do jezuitského noviciátu v Brně r. 1603. Filozofická a teologická studia absolvoval v Praze a zde byl vysvěcen na kněze r. 1614. I několik dalších let působil v Praze. Byl velmi dobrým pedagogem i hudebníkem. Založil a vedl Ústav pro chudé studenty. Když byli v r. 1618 jezuité vypovězeni z Čech, odešel do Uher, do koleje v Humenném. Tam složil i r. 1619 věčné sliby. Byl pověřen službou vojenského kaplana v Košicích pro Poláky a Čechy v císařském vojsku i pro civilní slovenské věřící.

Politické a náboženské poměry v tehdejších Uhrách byly velmi složité. K tomu ještě přistupovala turecká okupace velké části země a vměšování se tureckého sultána do politických poměrů. Reformace získala v Uhrách mnoho stoupenců. Kalvínské vyznání bylo symbolem maďarské národnosti v odboji proti Habsburkům. Velká německá většina v řadě slovenských měst byla zase luteránská.

Povzbuzen českým stavovským povstáním povstal sedmíhradský kníže Gábor (Gabriel) Bethlen proti habsburskému císaři. Bethlenův vojevůdce Jiří I. Rákóczy dobyl r. 1619 Košice, většina jejichž obyvatel byla kalvínského vyznání. Naši světcí se ukryli v košickém zámku. Ale jeho velitel byl zrazen a spolu se svými hosty vydán dobyteltům. Hlava městské rady Reyner, podněcován kalvínským kazatelem Alvinczim, žádal smrt všech katolických obyvatel Košic. Ale takové vyhlazení odmítla i kalvínská většina obyvatel města s tím, že odsouzení tři kněží bude dostatečné. Rákóczy rozsudek smrti potvrdil.

V noci 7. září 1619 začalo mučení a kněží byli nuceni k odřeknutí se katolické víry. Když to odmítli, Rákóczyho vojáci kněze surově zmučili a potom zavraždili. Svétcí při tom stále jen vzývali jméno Ježíšovo a Panny Marie. Surová vražda vyvolala odpor i mezi protestantskými obyvateli. Těla světců byla postupně uložena na různých místech a od r. 1636 odpočívají v kláštře Voršilek v Tmavě.

Úcta k mučedníkům se brzy začala šířit, a proto dal kardinál Pázmány popud k zahájení beatifikačního procesu. Ale blahoslavenými byli mučedníci prohlášeni až r. 1905 Piem X.

Svatořečil je Jan Pavel II. 2. července 1995 v Košicích.

Farní pout' na Bílou Horu

Neděle 22. června se v košířské farnosti stala dnem na události poměrně bohatým. Po dopolední oslavě 20. výročí kněžské služby našeho duchovního pastýře otce Lohela se řada z nás odpoledne opět shledala na farní pouti směřující na Bílou Horu, místo opředené bohatou historií, dějiště oné bitvy (8. 11. 1620), která, ač svým krátkým trváním připomínala spíš šarvátku, poznamenala a svými následky zásadně ovlivnila běh národních dějin.

Počasi nám tentokrát přálo (možná až moc), a tak jsme se ve vedru vpravdě tropickém mohli obdivovat barokní architekturu areálu benediktinského kláštera a současně poutnímu místu kostela Panny Marie Vítězné. S místem nás prostřednictvím svého výkladu seznámila sestra Anežka, představená kláštera. Mnišky

benediktinky Bílou Horu obývají teprve nedlouho. Do Čech se vrátily koncem roku 2007, slavnostní bohoslužba se odehrála na svátek Panny Marie počaté bez poskvrny prvotního hříchu (8. prosince). Dějin znalí si jistě ihned vybaví, že benediktinky v Čechách již byly, a to nejprve od roku 973 díky blahoslavené Mladě Přemyslovně, první abatyše kláštera sv. Jiří na Pražském Hradě. Leč nařízení osvícenského panovníka císaře Josefa II. znamenalo přerušení jejich působení v českých zemích. Sestry se však po nějakém čase opět vrátily a v českých zemích setrvaly až do roku 1919, kdy z Prahy odešly zejména z národnostních důvodů, většina z nich totiž patřila k německy mluvícím. Jejich opětovný, v pořadí třetí příchod na naše území, navíc zrovna na Bílou Horu, dodává celé události málem symbolický význam a čtenáře to možná také bude svádět poznamenat cosi o ironii osudu. Jaká to náhoda, že navíc freska v hlavní kopuli kostela na Bílé Hoře má zdobit *Triumf katolické víry v Čechách*.

Benediktinky tentokrát přišly do Čech z německé komunity Venio v Mnichově, kde žily po formaci v polské Přemyšli a odkud je jim navíc pro začátky v Praze poskytováno nutné zázemí. Sotva kdo by dnes věřil, že ještě před rokem budova dnešního kláštera byla zchátralým, zpustlým a k bydlení nevhodným stavením. Komunita Venio i její česká odnož se od tradičních řeholních řádů odlišuje tím, že mnišky se tu zpravidla věnují svému světskému povolání a hábit, který nosí, je rouchem oblékaným pouze v době společného slavení liturgie.

Pro ty, které oslovila architektura a umělecké vyzdobení místa, zde pár údajů, alespoň těch nejpodstatnějších: Stavba poutního kostela započala už v roce 1622. Tehdy totiž pražský arcibiskup Jan Lohel (!) vyzval věřící lid ke sbírce na postavení kaple na místě bitvy. Vybrané prostředky stačily na skromnou stavbu, která dodnes tvoří část západní strany dnešního kostela. Kaple na místě stála přes půl století bez větších změn, opomineme-li její porušení Švédy v roce 1634.

Na začátku 18. století se u skupiny dobrodinců a zádušníků zrodila myšlenka kapli přetvořit v důstojnější svatyni věnovanou památce na dávnou bitvu. V roce 1704 tak zejména díky zedníkovi Michaelu Hagenovi začala oprava kaple. Stavba se v následujících letech postupně rozrůstala o osmiboký presbytář (1705-06), sakristii s kůrem (1708), přistavěny byly na jižní straně osmiboká kaple sv. Rosálie (1710, od roku 1728 zasvěcená sv. Feliciánovi) a na straně severní kaple sv. Hilária (1712), světce v krajinách českých poněkud méně známého. Paralelně s rozšiřováním prostor kostelíka bylo obohacováno i jeho nejbližší okolí postupně o domek kostelníka, o čtyři rohové kaple – sv. Vojtěcha (1710), sv. Jana Nepomuckého (1712), Nejsvětější Trojice (1712/13) a sv. Václava (1714-15), na místě se postavil dům pro duchovního správce, byla vyhloubena studna, a celé prostranství pak bylo ohrazeno obvodovou zdí, poblíž navíc v důsledku moru vznikl hřbitov. Rohové kaple, dům dnešního kláštera (původně farní budova) a kaple Božího Hrobu v severní části místa jsou spojeny ambity nesoucí malby s mariánskou a pašijovou tematikou. Kolem roku 1730 již byly všechny hlavní stavební práce v zásadě dokončeny. Pravděpodobným autorem celého projektu ambítů a dominantní kopule kostela prý byl sám Giovanni Santini.

Kostelík s křížovým půdorysem stojí uprostřed areálu. I jeho umělecké vyzdobě budiž zde věnováno několik slov. Tak například v klenbě střední kupole zaujme výše zmíněná freska *Triumfu katolické víry v Čechách*, již vyhotovil věhlasný bavorský malíř Cosmas Damian Asam, a dále patrně také Asamovo znázornění Panny Marie Nanebevzaté, jak kojí Ježíška. Rovněž obě postranní kaple v kostele jsou opatřeny malbami. Na klenbě kaple sv. Feliciána se nachází freska malíře Václava Vavřince Reinera

Císařské vojsko před bitvou na Bílé Hoře, klenbu kaple sv. Hilária vyzdobil Jan Adam Schöpf znázorněním bitevní vřavy a tomuto malíři se připisují rovněž malby v ambitech.

Jednou další zajímavostí a osobitým prvkem místa je obrázek *Adorace Ježíška* vsazený do stříbrného rámu neseného anděly nad hlavním oltářem, zvaný též *Strakonický obraz*. Je možné jej spatřit současně v reliéfu nad hlavním vchodem do kostelíku. Tímto obrázkem žehnal v den bitvy na Bílé Hoře zpovědník bavorského kurfiřta Maxmiliána, karmelitán Pater Dominicus Scalza de Jesu Maria. P. Dominik obrázek posléze odvezl do Říma, kde originál shořel při požáru v roce 1833. V té době ovšem existovalo hned několik kopií, z nichž jedna vznikla v roce 1622, kdy se na Malé Straně stavěl právě k účtě *Strakonického obrazu* kostel Panny Marie Vítězné. Nad hlavním oltářem v kostele na Bílé Hoře jsme mohli spatřit kopii obrazu z roku 1708.

Poutní místo vznikalo postupně převážně díky sbírkám učiněným v řadách věřícího lidu, přispěli také slavní umělci jako například Petr Brandl či Kryštof Dientzenhofer. Od roku 1827 místo patřilo pod duchovní správu benediktinů a tento řád o ně po delší pauze takto pečuje dodnes.

A větve stromů nad ambity statně se sklánějí a stíny listoví cestičku z kostela mile provázejí. Vítr si zamlouval s listy si rozverně hrát, otázku „Kampak jdeš, poutníku?“ stačily koruny zašeptat. Kampak se budeme příště jen ubírat? ptám se a radši už přestávám veršovat.

Prameny a odkazy:

jlm

Macháně, Jiří: „Benediktinky se vrátily“. In: Katolický týdeník 50/ XVIII (2007), s. 1.

Royt, Jan: Poutní místo Panny Marie Vítězné na Bílé Hoře. Praha 1996.

www.benediktinky.cz

MODLITBY

I

Pane, učiň mne nástrojem Tvého pokoje;
abych miloval, kde je nenávisť;
abych odpouštěl, kde je urážka;
abych smířoval, kde je hádka;
abych říkal pravdu, kde vládne omyl;
abych přinášel víru, kde hrozí pochyby;
abych vzbuzoval naději, kde sužuje zoufalství;
abych zapaloval světlo, kde panuje tma;
abych vnášel radost, kde se zabydlel nárek.

Pane, dej, abych toužil
nikoli být utěšován, nýbrž těšit;
nikoli být pochopen, nýbrž chápat;
nikoli být milován, nýbrž milovat.

Neboť kdo sebe odevzdá, tomu bude dáno;
kdo sebe sama zapomene, ten nalezne;
kdo odpustí, tomu bude odpuštěno;
a kdo zemře, probudí se do života věčného.

Francie 1913

II

Rač poskvrněné očistit
a rychle svlažit vyprahlé
a vše nemocné vyhojit.

Rač studenému teplo dávat,
obměkčuj srdce zatvrdlé
a bloudícího nenech tápat.

Podle předloh z: Gotteslob. Katholisches Gebet- und Gesangbuch. Ausgabe für das Erzbistum Freiburg. Freiburg: Herder, 1975 (2006). Modlitby 29/6 a 24/6 (str. 61 a 71).

O pokušení

Byl jeden kuchař a ten měl pána, který vládl jednomu velkému království. Vládce byl přísný a mezi poddanými pověstný svou krutou spravedlností. Jednoho dne pán ulovil krásného plameňáka a poručil kuchaři, aby mu ho upek, ale aby přitom nic z pokrmu neochutnal.

Kuchař se svého úkolu ujal. Když pečeně začala v troubě zlátnout a vonět, těšil se velice z toho, že se mu dílo daří. Jen z jednoho byl smutný. Jedna věc totiž zaměstnávala jeho mysl: „Každý zkušený kuchař přece ví, že bez ochutnání to nejde. Jak jinak mám poznat, že je jídlo dobré? Proč jen mi pán zakázal ochutnat? Proč mi přikazuje něco tak nesmyslného?“

A co myslíte, že kuchař udělá?

Existuje několik způsobů, jak ve vyprávění pokračovat:

- Kuchař neposlechne pána a ochutná. Pán na to samozřejmě přijde, ale služebník zapře, že neuposlechl.
- I v tomto případě se stane, že kuchař neposlechne pána, ochutná a je dopaden. Ale nestydí se za svou vinu a přizná se k ní, jsa ochoten nést následky svého jednání.
- Také se může stát, že kuchař pána poslechne, ovšem ve stylu: chce po mně nesmysly, dočista se pomátl. Poslechnu, abych měl pokoj.
- Kuchař může zapochybovat a znejistět. Nechce být neposlušný, ale nechce ani zanevřít na to, co ho naučili jeho předkové, oboje uctívá jako autoritu. Půjde se proto pána přeptat, jestli byl příkaz myšlen opravdu tímto způsobem.
- Může být kuchař, který svého pána poslechne i přes své pochyby. „Pán mě zná a k tomu, co přikazuje, má své důvody. Pro mne však není důvod ptát se proč. On ví, co dělá, protože je spravedlivý.“

Toužíme se s Vámi podělit o hlubokou radost, neboť dobrý Bůh nás obdaroval dceruškou, již jsme dali jméno Marie.

Narodila se v sobotu 2. 8. 2008 v 19.23 hodin v Ústavu pro matku a dítě v pražském Podolí (porodní míra a váha: 3260 g a 50 cm). Dítě je zdravé, pěkně se krmí, maminka je v pořádku.

Ondřej a Markéta Vaněčkovi

In Memoriam

Dne 12.8.08 povolal k sobě Pán jednu z výrazných osobností košířského křesťanského společenství, pana **RNDr. PhMr. Václava Mareše**.

Dr. Mareš žil se svým synem Michaelem v rodinné vile v Motole, kterou se podařilo po komunistickém vyvlastnění velmi obtížně získat jeho zesnulé manželce dr. Marii Novákové. Vila patřila rodině profesora Antonína Nováka, jednoho ze zakládajících členů „Kostelního spolku katolíků v Košířích“, který měl jako hlavní náplň úsilí o vybudování kostela v Horních Košířích.

Dr. Mareš se později zapojil do aktivit kostelního společenství a s manželkou se často zúčastňoval bohoslužeb v kostele sv. Jana Nepomuckého. V poslední době ho na nedělní mše sv. vozil jeho syn Michael se svou rodinou.

K poslednímu odpočinku byl dr. Mareš uložen po boku své manželky do rodinného hrobu ve Chvojnově, odkud pocházel rod Novákových a kde často rodina trávila letní prázdniny.

Na dr. Mareše, jeho manželku i rodinu Novákových vděčně vzpomeňme při návštěvách našeho krásného kostela sv. Jana Nepomuckého o jehož vybudování se zasloužili...

R.I.P.

Vydává:

Redakční rada:

Uzávěrka:

Náklad:

Internet:

Římskokatolická košířská farnost v Praze 5

P. Lohelius Klindera, Th.D., S. Dobeš, M. Práger

15. každého měsíce

150 výtisků

<http://kosirska.farnost.cz>

Tech. red.: J. Brůček

Č.ú.: 125708379/0800

Neprodejné